

Inspirația e în noi, acolo trebuie căutată tot timpul, fără odihnă

Interviu cu scriitorul Robert Șerban

Ți-ai amintit momentul când ai scris prima ta poezie sau poveste? Ce te-a făcut să o scrii?

Eram copil, cred că aveam vreo 5 ani, când tata m-a provocat să încerc să-i dictez o poezie. Și îmi amintesc că m-a luat rimatul și că i-am zis un poem pacifist, că erau la modă, din care îmi amintesc ultimele două versuri: Și au dat cu bomba tare,/ De-au căzut cu toți în mare! Eram pe bubuială, nu?

Desen realizat de Klara Popa – elevă la Liceul Teoretic "Grigore Moisil" Timișoara

Când erai de vârsta noastră, ce te inspira cel mai mult – oamenii, locurile, emoțiile, muzica?

Fetele. Eram veșnic îndrăgostit și veșnic sufeream, că altfel nu merge scrisul, trebuie să fii pe minus. Și atunci scriam. Mi-am dat seama nu doar că mă simt mai bine după ce scriu, dar că înțeleg mai mult și mai profund, că descopăr că știu lucruri pe care habar n-aveam că le știu, dar și că nu am habar de multe altele.

Ai avut vreodată impresia că ceea ce scrii „nu e destul de bun”?

Tot timpul trăiesc cu impresia asta! Extrem de rar simt că mi-a ieșit, iar atunci știu că n-am fost decât instrumentul de scris al aceluia text. Mi-aș dori să fiu permanent acel instrument, doar că nu decid eu ce și cum.

(continuare în pagina 2)

Inspirația e în noi, acolo trebuie căutată tot timpul, fără odihnă

Interviu cu scriitorul Robert Șerban

Cum arată pentru tine o zi „cu inspirație”? Sau scrii și atunci când nu te simți inspirat?

Inspirația vine scriind. Dar mai ales citind. Cărțile bune sunt muze excelente. Nu scriu zi de zi, dar citesc zilnic. Uneori, stârnit de o imagine, de un cuvânt, de o amintire, de o pagină bună, simt o dorință irepresibilă să pun câteva cuvinte pe hârtie. Am întotdeauna un caiet studentesc în preajmă. Mi s-a întâmplat să scriu din plin ore în șir. Cum, de exemplu, recent, am scris în Piața Unirii, timp de peste 9 ceasuri, trecătorilor. La mașina de scris, câte o poezie celor care și-au dorit. Unele sunt reușite sau, cum se zice, inspirate. A fost o experiență și un experiment care m-au solicitat mult. Însă, uneori, deseori, e bine să ne impune să ne depășim limitele, să ne punem la încercare, să ne depășim. Nu trebuie așteptat, viața trece prea repede. În fond, inspirația e în noi, acolo trebuie căutată tot timpul, fără odihnă.

Când scrii, te gândești la cititor sau mai mult la tine?

Niciodată nu mă gândesc la cititor, îmi pare rău că trebuie să recunosc asta. Oricum, sunt chiar eu un cititor afurisit. Iar cel mai afurisit sunt cu textele pe care le scriu. Înainte de a publica ceva, le citesc cu bisturiul în mână. Cum nu-mi place ceva, harșt!, tai. Deseori, le tai de tot. Cele care supraviețuiesc au șansa unei vieți publice, adică ajung într-o revistă, pe un site, într-o carte. Și își așteaptă cititorul. Pe care orice text publicat îl visează.

(continuare din pag.1)

Ai un loc preferat în Timișoara unde îți place să scrii sau să te gândești la texte?

Am scris cu spor în Cafeneaua Verde, din Libertății, dar s-a transformat în Profi, gata. Acum văd că mi-a mers bine în Piața Unirii, pe terasa D'Arc, o să mă întorc să verific dacă funcționează ca spațiu bun pentru meditat, imaginat și, poate, scris. Piața asta minunată, a Unirii, e un bun teren de luptă cu poezia.

Cum alegi dacă o idee devine poezie, proză sau eseu?

Ca să scriu poezie n-am nevoie de o idee, ci de o obsesie, de un cuvânt, de un vers. Ideea (re)iese apoi. Pentru proză îmi trebuie să știu începutul. Sau personajul principal, măcar o replică a lui. Să am prima propoziție sau frază, primul paragraf. Dacă asta există și mi se pare că are potențial de a-l dezvolta, încep să scriu. Ce? Habar nu am. Pentru mine scrisul e o surpriză, e un extraterestru ce se dezvoltă cum vrea el, eu doar îl alimentez cu pastă de pix. Pentru eseu îmi trebuie tema, apoi muncesc până iese ceva plauzibil. Cred că filosofii lucrează cu idei. La scriitori ideile încolțesc după ce au arat cu pixul sau cu stiloul câmpul de hârtie. Sau ecranul compului.

Ce carte ți-a schimbat felul de a vedea lumea?

Nu e numai o carte, sunt mii de cărți. Fiecare în felul ei și deloc radical, ci pe îndelete, m-au ajutat să văd lumea și, poate, să o înțeleg. Să mi-o imaginez și să o cunosc. Să am instrumente cu care să o cercetez și cuvinte prin care să o povestesc. Să deosebesc lumea rea de lumea bună. Pe cea urâtă de cea frumoasă.

Ateliere de scriere creativă

Coordonate de Florina Jinga și Alex Higged

Cum ar fi dacă Timișoara ar putea vorbi? Ce povești ar spune clădirile ei, parcurile sau podurile peste Bega?

La atelierele de scriere creativă coordonate de **Florina Jinga** și **Alex Higged**, elevi de gimnaziu și de liceu de la diverse școli din Timișoara au descoperit că orașul poate deveni personaj, iar fiecare stradă ascunde o poveste care așteaptă să fie spusă.

Timp de câteva zile, participanții au învățat cum să dea viață ideilor, cum să transforme emoțiile în cuvinte și cum să scrie texte care să le semene — autentice, curioase și pline de imaginație.

Așa s-au născut zeci de povești despre Timișoara, despre oameni, prietenie și visuri, care vor fi adunate într-un volum colectiv și care arată că orașul nostru trăiește nu doar prin clădiri, ci și prin cuvintele celor care îl iubesc.

Activitate: Scrisoare către Timișoara din viitor

Cum va arăta Timișoara peste 100 de ani? Ce clădiri vor mai exista? Cum vor trăi oamenii? Ce am vrea să știe cei care vor locui aici după noi?

Imagina-ți că scrii o scrisoare destinată unui locuitor din Timișoara anului 2125.

Povestește-i cum este orașul astăzi, ce îți place cel mai mult la el și ce ți-ai dori să nu se schimbe niciodată. Poți adăuga și un gând despre școala ta, prietenii tăi sau locurile tale preferate.

Scrisoarea ta poate fi serioasă, amuzantă sau visătoare – important este să spui ce înseamnă pentru tine Timișoara de azi.

Știai că...?

Timișoara a fost **primul oraș din Europa continentală iluminat electric, în anul 1884**, la doar doi ani după New York. În acel an au fost montate **731 de lămpi electrice** pe străzile principale, alimentate de o uzină electrică proprie, construită special pentru acest sistem. Evenimentul a marcat începutul modernizării urbane și a transformat Timișoara într-un model de progres tehnologic.

Despre proiect: Poveștile Timișoarei 2.0

„Poveștile Timișoarei 2.0” este o aventură creativă în care elevii devin exploratori ai propriului oraș. Descoperim Timișoara prin ochii copiilor și adolescenților, care învață să transforme locurile din jurul lor în povești – scrise, desenate, filmate sau digitale. Totul a pornit din dorința de a aduce istoria și cultura orașului mai aproape de tineri, prin experiențe care combină arta, educația și tehnologia. Așa a luat naștere o comunitate de elevi, profesori, artiști și studenți care învață împreună să privească orașul altfel: nu doar ca pe un loc, ci ca pe o poveste vie.

În cadrul proiectului, elevii participă la ateliere de scriere creativă, la ateliere de pictură și desen, la workshopuri foto-video, dar și la activități digitale în care folosesc realitatea augmentată și virtuală (AR/VR), alături de specialiști de la Universitatea Politehnica Timișoara.

Astfel, învățarea se transformă într-o experiență de explorare și creativitate, iar cultura devine o formă de joacă serioasă — una în care imaginația are mereu loc. Scopul proiectului este să îi ajute pe copii și adolescenți să descopere legătura dintre trecutul Timișoarei și prezentul lor. Să înțeleagă că fiecare clădire are o poveste, că fiecare stradă ascunde o amintire și că ei sunt cei care pot duce aceste povești mai departe.

„Poveștile Timișoarei 2.0” este realizat de Asociația Podium Timișoara, în parteneriat cu Liceul Teoretic „Grigore Moisil”, Universitatea Politehnica Timișoara și Asociația Educațională Jocopedia

Pentru că fiecare copil are o poveste de spus, iar Timișoara are nevoie de toți povestitorii ei.

Colectivul de redacție:

- Coordonator proiect: Magda Gurzun
- Coordonator ziar: Cristina Alexandrescu
- Coordonator scriere creativă: Florina Jinga

Logo proiect: Bogdan Crișan

Finanțat de
Municipiul Timișoara
prin Centrul de Proiecte